

Categoria A (accèssit)

EL FUTUR ÉS INCERTESA

Era una nit de tardor, feia fred i la lluna governava l'enorme firmament que estava acomodada sobre els nostres caps. La mare va obrir la porta de la meua habitació, em va posar la mà al cap i em va acariciar. Jo estava espantada perquè s'aixecà i començà a col·locar totes les nostres pertinències; tres vestits, dos de seus i l'altre meu, i un parell de sabates per a cada una, era tot del que disposàvem. Ho va posar en un mantell que després plegà i va carregar-se'l a l'espatlla.

Estava tant, però tant adormida que, de sobte, em vaig trobar a uns 35 metres de la nostra cabanya. Vaig tornar a tancar els ulls quan la mare em va agafar a coll, fins que em vaig despertar a conseqüència d'una fredor dolorosa que em va provocar l'aigua del mar.

Ah!!!. Perdoneu, no m'he presentat, em dic Maya i tinc deu anys. Visc a Sant Hilari Sacalm i fa quantra mesos que vaig marxar de Tryp, al nord est d'Àfrica. Tornant amb el meu passat, en aquells moments, només volia dormir, així doncs, vaig mirar la mare de reüll, vaig palpar la superfície en la qual estava estirada i vaig poder interpretar que estava a sobre de l'anomenada "kuato". Vaig poder intuir que m'acompanyaven unes 26 persones més. La "kuato" era una enorme taula de fusta amb alguns suports laterals que feia dies que la gent de Tryp, el meu poblat, estava construint no sé per què.

En despertà, em vaig trobar a la simple embarcació on tothom feia un gran esforç per poder arribar a terra ferma. Feia cinc dies que els navegants estaven remant, jo pensava que se m'acabaria la vida en poques hores si no passava un miracle. No podia moure'm, feia dies que no menjàvem ni bevíem. Havíem de consumir l'aigua marina cosa que no em convenia gaire pel seu gust salat i horrorós que et feia ganes de menjar alguna cosa dolça.

No sé si els esperits del cel em van sentir perquè al cap d'uns minuts un enorme monstre de metall s'acostava traient espuma del darrere. Em vaig espantar tant que el cor em batejava com un llamp impactant sobre la capa de la terra a 10000 k/m per hora. Jo vaig començar a plorar quan de sobte uns homes amb una pell súper estranya, van tirar una escala i vam començar a pujar.

En Gur, l'home més vell del poblat va caure de l'escala al mar i es va enfonsar en les immenses profunditats marítimes, ells no van fer res per salvar-lo. A dalt d'aquella barca de salvament ens van alimentar i ens curaren de les ferides.

En arribar a terra ens vam escapar corrents sense parar, tal i com la mare m'havia explicat perquè si no, ens expatriarien al nostre país d'origen, cosa que no volíem perquè havíem arribat aquí en busca de millores per no morir sense res en aquell nefast poblat perdut de la mà de Déu. Doncs bé, aquí ens teniu a mi i a la meva mare corrent davant de la policia fins a arribar a un camió al qual vam pujar, sense saber la seva destinació. L'únic que vam poder veure eren unes formes estranyes que feien així: "Font Vella".

Al final del trajecte vam arribar a un poble, Sant Hilari.

Al cap de 3 mesos la meva mare va trobar feina, vam poder llogar un pis de 50m². Fins ara dormíem al caixer automàtic de la Caixa, uns estafadors per molta gent. Al cap d'una setmana d'establir-nos al pis vaig anar al col·legi. Tothom em mirava amb cara de fàstic i desconfiança com si fos un organisme d'una galàxia molt i molt llunyana, amb una forma física estrambòtica. La mare em va deixar a la porta i vaig haver de pujar fins a la classe sola. Allà, el meu tutor em va preguntar com em deia, cosa que no vaig entendre fins que m'ho va traduir un nen, que parlava la meva llengua, i així van transcórrer els primers minuts en aquell infern.

Després de les dues primeres hores, que em vam passar com dos dies, van anar al pati. Jo em pensava que m'ho passaria bé, però tots els nens em van deixar podrir en un racó com les fruites es marceixen al cap d'un temps de no consumir-les.

A les següents hores vam fer plàstica on tots vam fer un cartell amb el nostre nom. Tots els nens van intentar llegir el meu nom i en acabar van començar a riure. Ara no recordo cap nom, l'únic que se m'ha quedat gravat al cervell és el de Wart, que és el nen que m'està traduint el que em diuen els altres i m'ensenyava la llengua, el català. El fet d'haver conegut aquest nen tan encantador m'ha estalviat moltes complicacions i problemes de contacte. També m'ha ensenyat a llegir i, si no hagués estat per la lectura d'aquell llibre, no hagués pogut gaudir tant imaginant-me la història d'aquell príncep que rescatava la princesa de l'enorme torre vigilada per un gran drac vermell que treia foc pels queixals.

Espero que no hi hagi gaire gent que s'hagi de trobar en la meva situació tot i que hem tingut sort, ja que la mare ha pogut trobar feina en aquests moments de crisi. Tot i que tenim molts problemes, com per exemple, som il·legals, no tenim papers, ens menyspreen, ens discriminen per ser d'una altra ètnia... Espero que amb el pas del temps això canviï i que puguem ser dos habitants més de Sant Hilari Sacalm, la Vila de les Cent Fonts.

Qui m'havia de dir que algun dia podria tenir un sostre sense degoters, una temperatura adequada en el meu habitatge, roba i sabates netes, una banyera o dutxa on rentar-me... ? Però per què tothom em tracta així? És per què tinc la pell diferent?

Jan Clarassó